

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร” สามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ ดังนี้

1. การดำเนินการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร

1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

1.1.3 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

1.1.4 เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร

ประชากรที่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 250 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ซึ่งทำแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียน ได้คะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม จากนั้น จึงแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

1.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน

1.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขออนุญาตรับรองจากคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เพื่อประสานขอความร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
2. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างก่อนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพื่อนำผลมาวิเคราะห์หาระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง และเก็บเป็นข้อมูลก่อนการทดลอง
3. ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน กับกลุ่มทดลอง และใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติกับกลุ่มควบคุม ก่อนให้นักเรียนทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพื่อเก็บเป็นข้อมูลหลังการทดลอง
4. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความต่าง และสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

2. สรุปผลการวิจัย

- 2.1 ประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง มีการรับรู้ความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18
- 2.2 ภายหลังการทดลอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลอง มีระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มสูงขึ้นก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2.3 ภายหลังการทดลอง เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า 3 ลำดับแรก ได้แก่ สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยในการจัดกิจกรรม ขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม และความน่าสนใจของกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60, 4.53

และ 4.50 ตามลำดับ ส่วนข้อที่อยู่ในลำดับสุดท้าย คือ การจัดสถานที่และเวลาที่มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13

3.อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร” สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

3.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 250 คน มีระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18 ทั้งนี้เพราะนักเรียนยังขาดความมั่นใจ ทำให้มองตนเองว่าไม่สามารถเรียนได้ ซึ่งเป็นผลทำให้นักเรียนขาดความพยายาม ไม่กล้าเผชิญปัญหาหรืออุปสรรค ขาดการเอาใจใส่ในงานที่ได้รับมอบหมาย ขาดความกระตือรือร้น ที่สำคัญคือนักเรียนขาดประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของตนเอง จึงทำให้ขาดแรงจูงใจตนเอง สอดคล้องกับ แบนดูรา (Bandura, 1977) ซึ่งกล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของบุคคลนั้นมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (Mastery experience) ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถของบุคคลในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตน เนื่องจากประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จเป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับเองโดยตรง บุคคลจึงให้น้ำหนักกับประสบการณ์นี้มาก ความสำเร็จจะช่วยพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนให้เข้มแข็งขึ้น ในทางตรงกันข้าม ความล้มเหลวจะส่งผลให้บุคคลประเมินและรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง และลูธาน (Luthans, 2007) ได้อธิบายถึงผลกระทบจากการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า เมื่อบุคคลประเมินความสามารถของตนเองอยู่ในระดับต่ำจะหลีกเลี่ยงงาน ท้อถอย ขาดความมั่นใจ ไร้ความพยายาม และมักจะยอมแพ้ต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้นอย่างง่ายดาย และ อภิญญา อิงอาจ และ ชลธร อริยปิณฑ์ (2553) ซึ่งได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียน และความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนต่ำ ส่วนใหญ่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าเผชิญปัญหาหรืออุปสรรค ขาดการเอาใจใส่ในงานที่ได้รับมอบหมาย ขาดความกระตือรือร้น และไม่พยายามกระทำการสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วง โดยนักศึกษามักจะยอมแพ้หากทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ นอกจากนี้การที่นักเรียนมีปัญหาด้านการรับรู้ความสามารถในการเรียนของตนส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเหตุจากกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมในลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ไม่ประสบความสำเร็จทางด้านการเรียน การอยู่ในกลุ่มของบุคคลที่ขาดความสำเร็จเหมือนกัน เป็นผลให้

นักเรียนไม่เห็นประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของผู้อื่น ทำให้นักเรียนขาดแรงกระตุ้นและความเพียรพยายามเพื่อที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จ สอดคล้องกับ แบนดูรา (Bandura, 1982) ที่กล่าวว่า การประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น ส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการได้เห็นประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของผู้อื่น การที่บุคคลได้เห็นผู้ที่มีพฤติกรรมในลักษณะคล้ายคลึงกับตน แต่สามารถประสบความสำเร็จได้ เป็นเหตุให้บุคคลรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเพิ่มขึ้นได้ โดยบุคคลจะบอกกับตนเองว่า ถ้าผู้อื่นประสบความสำเร็จได้ เขาก็ประสบความสำเร็จได้เช่นเดียวกัน สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตน ได้แก่ ตัวแปรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตน การรับรู้ความสามารถของตนพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามแบบ (Model) ที่เห็น ในทางตรงกันข้าม การที่บุคคลเห็นผู้อื่นที่มีพฤติกรรมคล้ายคลึงกับตนประสบความสำเร็จล้มเหลวทั้งที่ได้พยายามอย่างเต็มที่แล้ว ก็อาจเป็นเหตุให้บุคคลขาดความมั่นใจและขาดความมานะพยายามได้เช่นเดียวกัน

3.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มสูงขึ้นหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นสามารถเพิ่มระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนให้กับนักเรียนในกลุ่มทดลองได้ ทั้งนี้สืบเนื่องจากชุดกิจกรรมแนะแนวดังกล่าวมุ่งให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ และลงมือปฏิบัติเอง โดยใช้วิธีการให้ตัวแบบเน้นตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น สถานการณ์ต่างๆ สื่อวีดิทัศน์ การแสดงบทบาทสมมติ และการอภิปราย เป็นต้น สอดคล้องกับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541) ซึ่งกล่าวว่า ตัวแบบมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ช่วยให้นักเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆ หรือทักษะใหม่ๆ ซึ่งลักษณะของการใช้ตัวแบบเช่นนี้เองสามารถสร้างพฤติกรรมใหม่ๆ ให้กับบุคคลที่ยังไม่เคยกระทำพฤติกรรมดังกล่าว นอกจากตัวแบบจะสร้างพฤติกรรมได้แล้วยังสามารถยุติหรือระงับการแสดงพฤติกรรมของบุคคลได้ ขึ้นอยู่กับว่าเมื่อแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับผลเช่นใด ถ้าได้ผลในทางบวกแนวโน้มที่บุคคลจะกระทำตามตัวแบบก็มีมากขึ้น ถ้าได้ผลในทางลบแนวโน้มในการระงับพฤติกรรมก็มีสูงขึ้น เท่ากับว่าตัวแบบทำหน้าที่เป็นสัญญาณกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือระงับการแสดงพฤติกรรมของตนเอง และ ปารีญา ราพา (2544) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบตนเองเพิ่มมากขึ้นหลังใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้การใช้สื่อสังคมในชุดกิจกรรมยังมีผลให้ชุดกิจกรรมมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น เพราะนักเรียนในยุคปัจจุบันให้ความสนใจกับสื่อสังคมมากกว่าการเรียนรู้ด้วยการบอก

สอน หรืออธิบาย โดยสื่อสังคมถูกนำมาใช้เป็นช่องทางในการเรียนการสอน ที่เน้นให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองตลอดเวลาด้วยทักษะที่หลากหลายนอกเหนือจากการถ่ายทอดของครูผู้สอนหรือตำรา สอดคล้องกับ ชัยวัฒน์ แก้วพันธุ์งาม (2559) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ในยุคปัจจุบันเน้นให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก และเสนอแนะผ่านวิธีการต่างๆ ทางเทคโนโลยีสื่อสังคมซึ่งการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ส่งเสริมการลงมือกระทำและแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง อาศัยทักษะการคิดอย่างมีขั้นตอนรวมถึงทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ผู้เรียนได้รับองค์ความรู้อย่างมีคุณภาพ

3.3 หลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถในการเรียนเพิ่มสูงมากขึ้นกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มควบคุม ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากขึ้นว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีผลในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนอย่างมีคุณภาพ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ขั้นตอนของชุดกิจกรรมดังกล่าว เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์แบบมีส่วนร่วม และการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มด้วยการกระตุ้นให้นักเรียนเป็นผู้ร่วมกิจกรรมอย่างสนุกสนาน มีชีวิตชีวา โดยมีแนวทางในการดำเนินการ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำเสนอเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านการเรียนเพื่อแบ่งปันประสบการณ์และการเรียนรู้ร่วมกัน ขั้นที่ 2 สะท้อนกลับการเรียนรู้ เป็นการให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และวิเคราะห์หาเหตุผลที่เกิดขึ้นจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ รวมถึงการให้ความหมายจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ขั้นที่ 3 สรุปสาระสู่ชีวิต เป็นการให้นักเรียนสรุปสาระการเรียนรู้ เสนอแนวคิดเพิ่มเติมด้วยการอภิปรายเพื่อสร้างองค์ความรู้ที่สำคัญได้ด้วยตนเอง ขั้นที่ 4 เป็นการให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการรับรู้ความสามารถในการเรียน สามารถประยุกต์ใช้องค์ความรู้ที่ได้รับสู่ชีวิตจริงด้วยการทดลองใช้ประสบการณ์ในการแก้ปัญหาจากสถานการณ์จำลอง สอดคล้องกับ สมร ทองดี และปราณี รามสูตร (2545) ที่แบ่งขั้นตอนของกิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนนำผลการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ได้จริง โดยใช้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) ที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) และการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม (Group process learning) ซึ่งการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมนี้จะพัฒนากระบวนการคิดและการปฏิบัติจนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาพฤติกรรมด้วยการกระตุ้นให้นักเรียนเป็นผู้ร่วมทำกิจกรรม (participant) ไม่ใช่ผู้สังเกตการณ์ (spectator) และจัดกิจกรรมให้

นักเรียนมีอารมณ์ร่วมอย่างสนุกสนานและมีชีวิตชีวา ด้วยการใช้เกม เพลง นิทาน ข่าว กรณีศึกษา เป็นต้น โดยมีแนวทางในการดำเนินกิจกรรม 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 แลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Experiencing) ผู้รับบริการอาจเล่นเกมบทบาทสมมติ ทำงาน ทำกิจกรรม สถานการณ์จำลอง ฟัง/อ่านกรณีศึกษา ค้นคว้า เล่าอดีต เล่าเรื่องแบ่งปัน ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญหรือผลลัพธ์การเรียนรู้หรือจุดมุ่งหมายของกิจกรรม

ขั้นที่ 2 สะท้อนกลับการเรียนรู้ (Reflecting) ผู้รับบริการแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก วิเคราะห์ พิจารณาหาเหตุผลจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ขั้นที่ 1 เพื่อหาคำตอบว่า เกิดอะไรขึ้นจากขั้นที่ 1 นั้นหรือเขาตีความว่าสิ่งนั้นอย่างไร

ขั้นที่ 3 สรุปสาระสู่ชีวิต (Generalizing) ผู้รับบริการสร้างองค์ความรู้หรือสรุป สาระการเรียนรู้จากการอภิปรายสะท้อนกลับ การรับรู้การศึกษาจากทฤษฎีและแนวคิดเพิ่มเติมต่อไปอีก เพื่อความสมบูรณ์ของสาระการเรียนรู้ที่สำคัญกับชีวิต

ขั้นที่ 4 คิดแนะนำไปปฏิบัติ (Applying) ผู้รับบริการทดลองประยุกต์ใช้สาระการเรียนรู้สู่ชีวิต โดยอาจทดลองแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง สร้างคำขวัญ วางแผนพัฒนาตน จูงใจตนเองในการปฏิบัติตามแผน

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมจากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 4 อาจมีความต่อเนื่องคาบเกี่ยวกัน จนแยกไม่ออก หรือบางครั้งมีการสลับขั้นตอน เช่น อาจจัดกิจกรรมนำเสนอสาระการเรียนรู้หรือ องค์ความรู้ก่อน จากนั้นเป็นขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แล้วเป็นกิจกรรมสะท้อนกลับการเรียนรู้ สุดท้ายเป็นกิจกรรมให้ทดลองประสบการณ์และประยุกต์ใช้ ซึ่งขั้นตอนนี้จะอยู่เป็นขั้นตอนสุดท้าย ของกิจกรรมเสมอ เมื่อถึงขั้นคิดและนำไปปฏิบัติก็อาจปรับเข้าสู่การแลกเปลี่ยนประสบการณ์เป็น วงจรต่อไปใหม่ เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ให้มั่นคงขึ้น นำไปสู่การปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้นและเรียนรู้สิ่งใหม่ ที่ต่อเนื่องต่อไปอีก

นอกจากนี้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ ความสามารถในการเรียนของนักเรียนยังใช้ตัวแบบที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนสังเกตพฤติกรรมและกิจกรรมต่างๆ ของตัวแบบ ซึ่งผลจากการสังเกตทำให้เกิดการ เลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์จากตัวแบบ โดยผู้วิจัยเลือกใช้ตัวแบบที่มีความคล้ายคลึงกัน มี ลักษณะใกล้เคียงกัน และมีคุณสมบัติเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง เช่น ตัวแบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน ตัวแบบที่มีประสบการณ์ชีวิตเหมือนกัน ซึ่งจะช่วยให้ดึงดูดความสนใจของนักเรียน และช่วยให้ ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมสูงขึ้น สอดคล้องกับ อัจฉรา ธรรมาภรณ์ (2531) ซึ่งได้สรุป องค์ประกอบของตัวแบบไว้ว่า ความคล้ายคลึงกันในด้านต่างๆ ของตัวแบบและผู้เรียน เช่น อายุ เพศ ความสามารถ มีผลทำให้การเลียนแบบของบุคคลเพิ่มมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม ระดับความ

แตกต่างระหว่างตัวแบบและผู้เรียนรู้ก็มีผลให้การเลียนแบบลดน้อยลงด้วยเช่นกัน และ
 สุขุมลย์ คำหว่าน (2543) ได้กล่าวถึง การเลียนแบบไว้ว่า การเลียนแบบจะเกิดขึ้นเมื่อตัวแบบตรง
 กับความสนใจ เด็กนักเรียนหญิงจะเลียนแบบแตกต่างไปจากเด็กนักเรียนชาย เนื่องจากความสนใจ
 แตกต่างกันไป แม้ในเด็กหญิงหรือเด็กชายด้วยกันก็อาจมีความสนใจแตกต่างกันไป การใช้ตัวแบบนั้น
 ควรเริ่มต้นจากคนใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวผู้เรียนรู้ตามพัฒนาการทางสังคมของ
 เขา และ อรอนงค์ มานะเสถียร (2555) ได้ศึกษาถึงการใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนา
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเยาวชน พบว่า เยาวชนชายที่เข้าร่วมโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อ
 พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .01 และชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถ
 ในการเรียน ยังใช้เทคนิคสื่อสังคมร่วมด้วยเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในกิจกรรมมาก
 ยิ่งขึ้น เนื่องจากนักเรียนในยุคปัจจุบันให้ความสนใจในสื่อสังคมออนไลน์เพิ่มขึ้นและยังใช้งานเพื่อ
 ตอบสนองความต้องการในชีวิตประจำวัน นักเรียนสามารถเข้าถึงสื่อสังคมและสื่อออนไลน์ต่างๆ
 ได้ง่ายและสะดวก อีกทั้งเว็บไซต์สื่อสังคมเป็นซอฟต์แวร์ที่ใช้งานบนอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบสนอง
 รูปแบบการใช้ชีวิตของคนในยุคนี้ที่ให้ความสำคัญกับการใช้งานอินเทอร์เน็ตมากขึ้นจนเกิดเป็นสังคม
 ออนไลน์ ด้วยความสามารถของสื่อสังคมที่เป็นแหล่งเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัว บทความ รูปภาพ
 ผลงาน พบปะ แสดงความคิดเห็น และเปลี่ยนประสบการณ์ หรือความสนใจร่วมกัน และกิจกรรม
 อื่นๆ รวมไปถึงเป็นแหล่งข้อมูลที่ใช้บริการสามารถช่วยกันสร้างเนื้อหาได้ตามความสนใจของแต่ละ
 บุคคล ผู้วิจัยได้ใช้สื่อสังคมเฟสบุ๊กมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยการสร้างอัลบั้มภาพที่
 ประกอบด้วยตัวแบบต่างๆ ให้นักเรียนได้ใช้เป็นช่องทางในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองเกี่ยวกับการ
 รับรู้ความสามารถในตนเอง มีการตอบคำถามแสดงความคิดเห็นเพื่อร่วมกิจกรรมผ่านสื่อสังคม
 เฟสบุ๊ก ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำกิจกรรมในรูปแบบที่แปลกใหม่ ต่างไปจากการทำกิจกรรม
 แนะนำปกติที่มีเพียงแค่การบรรยายและใบงาน ส่งผลให้นักเรียนสนใจและตั้งใจในการทำ
 กิจกรรมเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ สุขญา สังข์จรูญ (2550) ได้ศึกษาผลของการเรียนบนเว็บโดย
 ใช้บล็อกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนบนเว็บโดยใช้บล็อกในการบันทึกผลการ
 เรียนรู้ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อน
 เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเอกภพ ณะฤทธิ์ (2556) ที่ศึกษาเรื่อง การเรียนการ
 สอนพหุศิลปศึกษาเชิงแบบแผนร่วมกับสื่อสังคม (Social Media) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนพหุศิลปศึกษาเชิงแบบแผนร่วมกับ
 สื่อสังคม (Social Media) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 นักเรียนที่

ได้รับการเรียนการสอนพหุศิลปศึกษาเชิงแบบแผนร่วมกับสื่อสังคม (Social Media) มีความสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่ม ความคิดละเอียดลออ และความคิดสร้างสรรค์โดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดคล่องแคล่วมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มทดลอง มีความพึงพอใจในชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียน อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนส่วนใหญ่พึงพอใจในความน่าสนใจของกิจกรรม สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัย และขั้นตอนในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในปัจจุบันยังมีรูปแบบเดิมๆ ได้แก่ การใช้การบรรยายเป็นหลัก ส่วนการจัดกิจกรรมตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะของการร่วมทำกิจกรรม โดยกระตุ้นให้นักเรียนมีอารมณ์ร่วม และมีความสนุกสนานกับการทำกิจกรรม ประกอบกับการใช้สื่อและอุปกรณ์ที่มีความทันสมัยโดยเฉพาะการใช้สื่อสังคม เช่น Facebook Youtube ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ซึ่งสื่อสังคมดังกล่าวตรงกับความสนใจของนักเรียนทำให้กิจกรรมไม่น่าเบื่อ อีกทั้งขั้นตอนในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมและระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมและพอดีกับวัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความพอใจมากกว่าการบรรยายหรือการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบที่เคยผ่านมา

4. ข้อเสนอแนะ

4.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

4.1.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีจุดประสงค์เพื่อใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หากต้องการนำชุดกิจกรรมดังกล่าวนี้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่นควรมีการปรับปรุงและประยุกต์ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงควรมีการทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง

4.1.2 ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนไปประยุกต์ใช้สอดแทรกในการเรียนการสอนรายวิชาต่างๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1.3 โรงเรียนหรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลจากการวิจัยไปใช้เพื่อศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาคุณสมบัติที่พึงประสงค์ด้านอื่นๆ ของนักเรียน

4.2 ข้อเสนอแนะในครั้งต่อไป

4.2.1 ควรมีการติดตามผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนเป็นระยะๆ เช่น 3 เดือน 6 เดือน หรือ 12 เดือน เพื่อศึกษาความคงทนของพัฒนาการด้านการรับรู้ความสามารถในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

4.2.2 ควรศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุอื่นๆ ที่อาจส่งผลต่อการพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียน เช่น การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อมของชุมชน และวิธีการจัดการเรียนการสอน เป็นต้น

